

JUNIA

FÖR DIG SOM SER FRAMÅT

Nu ännu
fler läsare!

45 SEK
nr 4/09
www.junia.se

LINDRA
och
FÖRHINDRA
ryggont

Tema:
*Andligt
sökande*

VANDRA
i svenska fjällen

TSUNAMIN
tog Malins familj

Jenny Berggren förmedlar
GUDS ORD

JUNIA möter
Samuel Ljungblad

"Jag känner mig som en **BRANDSLANG** som ska ut och släcka bränder"

text • foto Frida Funemyr

Jenny Berggren
om sitt nya jag och
sina många projekt

Jenny Berggren upplevde inte bara artistlivets lyckosamma stjärnglans utan även dess baksidor i Ace of Base som en enda stor tomhet. I höst kommer hon ut med sin biografi och efter det väntar både soloplatå och en eventuell comeback med en av Sveriges bäst säljande grupper. Men den här gången har hon fyllt sin tomhet med sådant som gör att hon orkar stå emot allt negativt som artistyrket kan innebära.

Lång, snygg och stylad rör hon sig hemtamt framför kameran en solig sensommardag i Trädgårdsföreningen i centrala Göteborg. Trots Jennys förkärlek för chai-te vill hon ha en latte när vi sätter oss ner på en uteservering i parkens sköna miljö.

Boksläpp, skivsläpp och eventuellt fortsatt karriär med Ace of Base. Dessutom är hon vältränad och inte minst, mamma till två små barn. Hur får kvinnan tiden att räckta till?

– Jag sover inte...Jodå, jag tycker det är så roligt och därför funkar det. När man är småbarnsmamma så får man en vardag som sträcker sig från 06.00 till 23.00 och sen får man knappt sova på natten heller. Man kommer in i det där och märker vad mycket tid man får över nu när barnen blivit något äldre.

Jenny menar att hon genom livet som småbarnsmamma har fått upp ett enormt driv och tempo och att detta bidragit till att hon kan hålla alla dessa bollar i luften samtidigt. Men att göra författarkarriär eller att släppa soloalbum är varken något som Jenny gick och längtade efter eller planerade när barnen var mindre, utan allt har kommit till henne nu.

– Sedan jag insett att jag lyckas att vara mamma till två små barn har jag fått ett mycket större självförtroende. Tack vare

barnen vågar jag mer idag. Bara det att jag kan få dem att sitta som klistrade när jag hittar på en saga har stärkt min självkänsla. Man blir nybörjare tillsammans med barnen. Att släppa skivan nu känns rätt; hade jag släppt den för tio år sedan hade det låtit förfärligt, fortsätter Jenny och skrattar.

Kan man beskriva din soloplatå som en Gudsinspirerad skiva?

– Jag har fortfarande ingen genomtänkt plan med hur allt skall släppas eftersom jag håller på och jobbar med låtarna. När det väl börjar bli klart skall det kännas som ett bowlingklot med kägloren från Ace of Base, men eftersom jag berättar min historia med min musik så går det inte att utesluta Gud. Många texter och bilder som jag använder mig av är sådant som kommit till samtidigt som jag skrivit boken. Jag har för mycket material just nu, så jag måste börja gallra, men detta är bara ett trevligt problem –att välja ut vilka låtar man ska ha med istället för att sakna spår att fylla ut en skiva med.

Har din tro på Gud förändrats under åren?

– Min tro fick en rejäl prövning då min mamma drabbades av cancer. Efter det har båda jag och min tro växt sida vid sida. Vi påverkas av varandra. Jag var bara 15 år och risken att hon skulle dö

var stor. Jag såg inget liv utan henne och ställde många frågor till Gud. Jag har alltid varit väldigt ärlig och rak i min Gudsrelation. Jag ställde allt djupare och större frågor till Gud, men möttes alltid av att svaren överträffade mina egna förväntningar.

I 16 år har Jenny engagerat sig som konfirmandsledare. I mötet och i samtalet med många ungdomar kan hon se att alla söker samma sak.

– I sitt andliga sökande söker alla efter sanningen. Alla frågor sig vad som är sant, sunt och rätt. Och även om man sedan inte väljer att hålla sig till det som man upptäckt, så är det de riktiga svaren som söks. Allt går att vända och vrida på och det är så svårt att veta vad som är rätt och fel. Vuxna är många gånger lika vilna som ungdomar. Förre kunde man få en moralkaka. Nu får man en påse lösgodis och man får själv ta vad man vill ha; det är inte alltid så lätt... Jenny tror att det är tuffare för ungdomar idag, det krävs en större modighet av dem som växer upp nu. Jenny upplever att hon förändrades lika mycket som konfirmanderna under dessa samtal.

– Jag har fått känna mig så använd och Gud har förest mig med frågor som jag ska ställa. Jag har inte "lyckats" som ledare för att jag varit extra duktig, men däremot har jag försökt att finnas till Guds föräldrar. Jenny beskriver att känslan när en tonåring vill komma fram och prata är så stort att den slår att det stå och sjunga på scenen.

– Jag älskade att prata med konfirmanderna och det var en stor bekräftelse för mig när en liten riktig människa tog

mig på allvar i den vansinniga upp- och nedvända världen jag levde i.

Är andligt sökande något som finns nedlagt i oss alla?

– Ja, jag tror vi har det naturligt med oss när vi föds. Redan som 5-åring börjar man ju klura på det där med döden. Jag tror vi är skapta med ett hall inom oss som längtar efter att bli fylld med ett innehåll. Men tyvärr fyller vi det med mycket skit. Vi är skapade till en samhörighet med Gud och när man inte har den samhörigheten försöker man göra något annat. Det kan yttra sig i en hystisk längtan efter att ha en flashig bil till exempel.

Hur ser du på det andliga sökandet i Sverige idag?

– Jag tycker att andligheten ökar men sökandet går åt skogen. Andligheten riktar idag in sig mer på att man ska höja sin självbild och de flesta söker framgång. Stoppa man istället in kärleksbudskalet och den bild som Gud har av dig, så finner man rätt svar på de djupa frågorna. Det har med det där hälet att göra. Jag ser det som ett nyckelhål där bara en viss nyckel passar in. Stoppa man i fel nyckel går dörren inte att öppna. Men jag vet också att Gud är den enda som kan öppna kvaddad läs. Guds kärlek skapar en helhet. Vi ramsas med stora frågor här i livet, det spelar ingen roll ifall vi är små eller stora. När de stora frågorna kräver att vi skall kunna öppna dörren räcker det inte med något annat än den exakta nyckeln. Det kan till och med vara riktigt farligt att öppna sig för

fel sorts andlighet. Vi hade därför präster som kom och föreläste i våra kristna ungdomsgrupper om vad som är sunt eller vad som är farligt med dagens andlighet. Man skall inte söka sig ut på egen hand, anser jag.

Hur träffades du och din man?

– Först genom musiken som blev vårt gemensamma språk, men senare i sorg. Min pappa dog när jag var 27 år och då fanns Jakob hos mig och vi resonerade om allt.

Jenny och Jakob har varit gifta i 5 år nu och deras knep för att hålla vardagskärleken vid liv är att de vill ge varandra samma tid och ork som de ger sina barn.

– För mig har det varit viktigt att inte låta mig ses som enbart en mamma utan jag har låtit mig bli älskad för den kvinnan jag är. Sedan är det ju lätt att vara kär i en man som är bättre på allt än en själv, säger Jenny och ler generat.

Släpper bok om artistlivets baksidor

Jenny har just skrivit klart sin biografi som är i högsta grad självupplevd. Hon vill sticka hål på myten om att det är kul med stora bilor och hela det där stjärnmolnet om att man måste bli någon för att räknas med.

– Det är snarare tvärtom. Det finns absolut ingenting att hämta där, men detta är inte lätt att förstå när hela världen pekar mot framgång och stjärnglans som livets mening. Jag vill avsätta hela den där myten, även om det egentligen är en omöjlig uppgift för en enda person. Men jag kan åtminstone bidra till det, säger Jenny. Hon om någon vet vad hon

"Ofta kände jag en enorm tomhet, 90 procent av tiden satt vi och väntade på världens olika flygplatser".

pratar om. Jenny var en av de fyra medlemmarna i den framgångsrika gruppen Ace of Base som sålt över 50 miljoner skivor och är Sveriges tredje största artistgrupp (efter Abba och Roxette).

– Vi var alltid pyttessmå i Sverige, men blev ett fenomen utomlands. Vi var då tidens Rianna och Beyoncé eller någon liknande grupp som är listetta överallt idag... Vi satte t.ex. världsrekord i mest sålda debutalbum. Självklart fick vi vara med om många fantastiska upplevelser och stundvis hade vi väldigt roligt. Men ofta kände jag en enorm tomhet, 90 procent av tiden satt vi och väntade på världens olika flygplatser. Och vem skulle man dela allt med? Jag minns att min bror kunde bli ganska trötta på varandra. Vi jobbade tillsammans varje dag i två år. Jag saknade mina närmaste vänner och visst kunde jag ringa och prata ut hos dem, men ofta var det stor tidskillnad och jag ville inte ringa och väcka dem mitt i natten, berättar Jenny som på den tiden ofta gick bekymrad och inträngd i ett hörn.

– För andra verkade min roll vara så tydlig, men för mig kändes det som att jämföra mig själv med figuren på ett litet frimärke, en pappfigur på några centimeter. Det var en sån stor skillnad mellan den person jag var och den person som jag visade upp. Det gjorde så ont, det kändes som att jag hade världens största

blåmärke som någon gick och tryckte på hela tiden. Det fanns ingen väg ut. Gjorde man inte det man förväntades göra så kunde man mötas av skäll eller mothugg och jag blev otroligt ledsen. Och trots att man kände sig ledsen så skulle man klä på sig den där rollen och gå ut på scenen och prestera på nytt. Mina värningar blev allt mer utnötta.

"Mitt djupare jag försvann och jag led"

– Jag slutade att vara glad över det lilla i livet, som till exempel att se dag i gräs och en tidig sommarmorgon. Jag minns idag hur jag en morgon cyklade förbi en man som i örenen hade klivit av sin cykel, pratade i mobiltelefon och bara gapskratade. Istället för att se honom som en idiot så finns han inom mig som en ring sinnebild och den där lilla händelsen, som dessutom var gratis, kan göra mig så enormt glad. Den gangse bilden av en popstjärna är att han/hon inte bryr sig om sådana här saker; helst ska man vara cool, likgiltig och ha en lite dryg och tråkig stil. Denna föreställning är jättevillig, inte minst i Sverige, menar Jenny och tar en klunk av sin latte. Hon berättar om en händelse då hon efter ett uppträdande frågade någon hur det låt när hon sjöng. Själv tyckte hon att det gått bra och självklart hoppades hon få höra några uppmuntrande ord. Men till svar fick hon: "Du Jenny, folk skiter i vad

du gör, du skulle kunna gå upp på scenen och rapa. Folk skulle älska dig ändå". Mitt djupare jag försvann och jag led. Jag förändrades, men mina vänner förlorade jag ändå aldrig.

Ekonomiskt oberoende som 23-åring

– Jag var 23 och tjänade redan mycket pengar. Samtidigt såg jag fattiga barn i Brasilien – detta var ju inte lätt att hantera när man var så ung. Jag minns att jag tänkte, att även om jag skulle hålla ut alla mina pengar på gatan, så skulle jag ändå inte hjälpa dem på rätt sätt. Därför har jag tänkt ut olika praktiska lösningar som jag kan hjälpa behövande människor igenom. Jag försöker hjälpa och stötta människor som i sin tur hjälper och bär andra.

Blev överfallen i sitt hem mitt i natten

Mitt under Ace of Base storhetstid fick Jenny uppleva ännu en av artistlivets baksidor. Jenny, som fortfarande bodde hemma hos mamma och pappa, vaknade mitt i natten av att en tjej i hennes egen ålder stod med en kniv mot hennes strupe. Hon blev överfallen av ett tyskt fan som klädde sig precis som Jenny.

– Jag hade fått en väldigt specifikt plats i hennes hjärta. Den här tjejen mätte in bra, åtminstone inte vid det här tillfället, säger Jenny diplomatiskt.

Fakta om: JENNY BERGGREN

ÅLDER: 37 år

FAMILJ: Maken Jakob (kapellmästare i Ace of Base), en son på fyra och en dotter på två.

BOR: i Göteborg

AKTUELL MED: Boksläpp

FÖREBILD: Madonna, Donna Summer – hon villar både i sin tro och i sin musikalitet.

LÄSER JUST NU: Jag har inte läst så mycket nu när jag själv skrivit bok, löser hellre sudoku.

SENAST SEDDA FILM: Australia

LYSSNAR PÅ: Nu har det blivit en hel del "Fairytale" med sonen och dottern.

DETTA GÖR MIG RÄDD: När kärleken har kallnat hos människor. När man ser något som är fel, men inte rycker in. På samma sätt när man ser någonting bra eller fint hos en annan människa, men inte framför detta. Bli aldrig likgiltig!

ÄTER HELST: Min mans mat

DRICKER HELST: Chai-te

INTRESSEN: Träna, kläder, smink... Jag tycker det är kul att man med enkla medel och olika stilar kan förändra sitt utseende.

HUR KOPPLAR DU BÄST AV: I hängmattan.